

казанното мнѣние. Когато се е прогласила независимостта на Сърбия и Румания, дума за капитализирането на данъка не е имало. На това основание Н. Свѣтлость счита княжествата свободни отъ подобно задължение за всичката имъ друга територия, освѣнъ присъединенитѣ сега къмъ тѣхъ мѣстности. Независимо отъ това Н. Свѣтлость намира, че и да поискатъ да капитализиратъ данъка си, княжествата трудно ще намѣрятъ нужнитѣ капитали и че ще бѣдѣтъ принудени да се подложатъ на такъвизи задължения, които ще имъ отворятъ много по голѣми расходи, отъ колкото струва изкупенитъ данѣкъ.

Графъ Шуваловъ заявява, че той е смяталъ на тоя въпросъ като на рѣшенъ отъ самитъ фактъ на прогласяването на независимостта на княжествата. Нъ и независимо отъ това, колкото повече Н. Прѣвѣсходителство се вира въ тоя въпросъ, колкото повече той се убѣждава въ нуждата да се натоварятъ княжествата съ една частъ отъ дълговетѣ на Турция за присъединенитѣ къмъ тѣхъ мѣстности, толкова по несправедливо му се вижда да се иска отъ тѣхъ капитализирането и исплащането на данъка. Ако въпроса се рѣши въ такъвъ смисълъ, въ смисълъ на капитализиране данъка, тогава двѣтъ княжества ще се поставятъ въ положение на държави, които правятъ спогодба да си купятъ независимостта съ пари; нъ тука случая не е такъвъ, тука независимостта не е слѣдствие на парична спогодба, а на една война. Лордъ Салисбюри казва, че тая независимостъ е добило не сърбското и руманското оръжие, а русското, и че сърбитѣ и руманитѣ не сж направили никакво блѣсково дѣло прѣзъ цѣлата война. Графъ Шуваловъ констатира, че тий сж имали добри успѣхи: първитѣ сж прѣвзели много укрѣпления на Плъвенъ, а вторитѣ сж завзели и завзематъ много турски мѣстности. Ако при тѣзи условия двѣтъ княжества се принудятъ да си исплатятъ независимостта съ пари, тогава всѣки има право да попита: ами каква имъ е ползата отъ войната? Н. Прѣвѣсходителство се намира принуденъ да напомни, както го е направилъ и въ друго прѣбидущо засѣданіе, че Руссия бѣ прѣдложила въ формата на Лондонскитъ протоколъ единъ много утѣренъ актъ и че Турция го отхвърли. Днесъ тя е длъжна да носи сѣтнинитѣ на своето отхвърганіе.

Г. Вадингтонъ прѣгръща мнѣнието на Графа Шувалова. Той казва, че отъ Румания по никой начинъ не може да се иска капитализиране и исплащаніе на данъка. С. Стефанскитъ